

Svend Brinkmann er blevet en del af populærkulturen med sine tre udgivelser *Stå Fast*, *Ståsteder* samt *Gå Glip*, men til forskel fra disse bøger har *Det sørgende dyr* sorg som omdrejningspunkt og er ikke læsning for enhver.

Brinkmann gør det klart allerede fra første linje, at bogen hverken er "...om behandling af sorg, en personlig beretning om sorg eller en selvhjælpsbog om at komme videre efter et tab." I stedet undersøger den sorgens væsen, dens fænomenologi og almenpsykologi, afgrænset til den sorg, man kan opleve i forbindelse med et dødsfald. Han kigger på sorgen, som den udtrykker sig i følelserne, kroppen og psyken og trækker på forskellige psykologiske, filosofiske og sociologiske teorier. Det hele bliver krydret med eksempler på sorg i litteraturen, filmverdenen, billedkunsten, musikken og teatret.

Læseren får til at starte med opfrisket fænomenologien og dens historie samt årsagen til at analysere sorg gennem denne optik frem for en anden. Samtidig sættes sorgen i en kulturel og historisk kontekst. Brinkmann skriver fx, hvordan vestens energiske, omstillingsparate og effektivitetsorienterede kultur med ja-hat på ikke giver særligt gunstige forhold for sorgens væsen, som i sagens natur er tung, trist og "... hindsides nyttekalkule" (213). Dette mener Brinkmann kan have betydning for, hvorfor der er interesse i at forstå sorg som en psykiatrisk diagnose.

Bogen indeholder følgende kapitler:

- Indledning: Sorgens Århundrede
- Sorg som fundamental følelse
- Sorgens fænomenologien
- Kroppen i sorg – sorgen i kroppen
- Sorgens økologi
- Sorg som psykiatrisk diagnose?

Til sidst i bogen kommer Brinkmann ind på sorg som en psykiatrisk diagnose, hvilket han ikke overraskende er kritisk over for. Overordnet set mener Brinkmann, poetisk beskrevet, at sorgen er "... kærligheden, der er blevet hjemløs" (21). At sorg er et eksistentielt grundfænomen ved det at være menneske, og at man deraf skal være varsom med at diagnosticere sorg for deraf at sygeliggøre og medikalisere den. Dette argumenterer han for i de forrige kapitler med den grundlæggende pointe, at sorg hverken er noget unaturligt eller sygt, men tværtimod selvfølgelig. I sidste kapitel kommer Brinkmann også ind på, hvad psykisk sygdom i det hele taget er og viser os, at det er svært at give et klart svar på. Det er med dette kapitel, at jeg mener bogen kommer til sin ret og bliver særlig spændende og aktuel.

Bogen udspringer fra Brinkmanns arbejde med samme emne under forskningsprojektet *Sorgens kultur*.

Selvom bogen er aktuel og en kritik af diagnosticeringen af sorg er vigtig, er bogens svaghed dens gentagelser og mange teoretiske referencer, som ikke altid har en direkte forbindelse til sorg. Bogen bliver deraf til tung læsning og adskiller sig derved fra hans tidligere udgivelser. På den anden side synes bogens målgruppe netop ikke at være den brede læserskare, men ment som en appel og diskussionsgrundlag omkring håndteringen og forståelsen af sorg i vores kultur. Jeg kan samtidig forestille mig, at studerende samt forskere, som beskæftiger sig med sorg, kan få stor glæde og inspiration ved at læse *Det sørgende dyr*.

Af privatpraktiserende psykolog Elena Leah
ElenaLeah.dk